

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150408784/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

Otto spurgte efter de gifte Sønner. De vare med Karlene nede ved Stranden for at drage paa Fangst. Fa'ermo'eren vilde følge med ham derned; endnu vare de ikke ude, hun skulde først bringe dem »stor Mad.«

Den Gamle tog sin Stok, Hunden sprang foran og nu gik Vandringen ind mellem Klitterne, hvor deres Hytte eller Bod var opført af Sparreværk med Jordbeklædning. Rundtom laae Fiske-Affaldet, Hoved og Indvold, henkastet. Mændene vare just ifærd med at sætte Truget med Bakkerne* ombord.

Den aabne Sø laae foran, næsten speilklar da Vinden var østlig. En halv bondeklædt Mand til Hest, med Ridebuxer knappede langs ned af Siden, holdt tæt ved.

»Har De hørt Nyheder?« tilraabte han *Otto*. »Jeg kommer fra Ringkjøbing. Jeg har hos Kjøbmand *Cohen* læst de tyske Aviser. Der er Revolution i Frankrige! *Carl* den Tiende og hele den kongelige Familie er flygtet. Jo, det gaar lystigt til i *Paris*!«

»Det er et vildt Folk, Fransosen!« sagde Fa'ermo'eren. »Een Konge og een Dronning have de hugget Hovedet af i min Tid. Nu gjore de det samme med disse. At vor Herre taaler, at der handles saaledes med hans Salvede!«

»Der bliver Krig igjen!« sagde een af Fiskerne.

»Saa gaee der flere Heste ud af Landet.« sagde den Fremmede, trykkede *Otto* i Haanden og reed afsted mellem Klitterne.

»Det var jo Hesteprangeren fra *Varde*?« spurgte *Otto*.

»Ja han forstaaer Sprog!« sagde Fiskeren. »Derfor veed han om der Udenlandske før vi Andre. Saa slaas de nu i *Frankrige*! Blodet flyder op ad Gaderne; saaledes bliver det ikke i *Danmark*, før Tyrken binder sin Hest ved Busken i *Viborg Sø*. Men saa er det ogsaa, efter *Sybilles* Spaadom, mod Verdens Ende!«

Alt var imidlertid færdigt til at de kunde drage paa Fangst. Dersom Hr. *Otto* vilde føre den bageste Aare og havde Lyst at blive Natten over derude, kunde han faae Plads i Baaden, men han havde lovet *Rosalie* at komme tilbage før Aften. Fa'ermo'eren læste nu knælende

* En Bakke bestaaer af tre Liner, hver paa 200 Alen og til 200 Kroge, den udspændte Bakke er saaledes 600 Alen, og har 600 Kroge; disse ere gjorde fast til Linen med Strikker paa en halv Alens Længde og af Tykkelse som fint Seilgarn. Til hver Bakke hører et firekanter Trug hvorpaa det føres ombord. Til en større Fiskebaad regnes 6 Lodder Fiskekroge, hver Lod har 8 til 9 Bakker.

med de Andre en Bøn, og snart efter gled den lavkjølede Baad, ved raske Aareslag, ud fra Bredden. Frankerigs Skjæbne var glemt, Fangsten beskæftigede Fiskerne.

Den Gamle syntes at lytte efter Aareslagene, de døde Øine hvilede ubevægeligt frem paa Havet. En Maage strøg i sin Flugt tæt forbi hende. »Det var en Fugl!» sagde hun; »her er jo ingen uden vi to?»

»Nei slet ingen!» svarede *Otto* ligegyldig.

»Er der ingen i Boden, ingen bag Klitten?» sagde Fa'ermo'eren igjen. »Det var ikke for den tørre Mad, jeg gik hermed, ikke for at vadske mit Ansigt i Stranden. Jeg vilde tale med Jer i Eenrum, som vi ikke kunde til Huse. Maa jeg faae Eders Haand? Nu fører I selv Stavnaaren, nu den Gamle er i Jorden, Gaarden skal jo sælges og I kommer sagtens ikke meer her Vester paa. Vor Herre har gjort sort for mine Øine, før han lukkede mine Ører og gav mig Lov at reise. Jeg kan ikke see Jer meer; men jeg har Jer for min Tanke, som I saae ud, før I forlod vort Land. Nu er I vel kjønnere, kan jeg tænke, men lystigere er I ikke! snakke kan I vel, og jeg har hørt Jer lee, men det var kun en bitte bedre, end i de to sidste Aar I var herovre. Eengang vare Edets Klæder anderledes skaarne! ingen Nisse kunde skabe sig vildere end I!»

»Man bliver roligere med Aarene!» sagde *Otto*, og saae forundret paa den blinde Kone, der ikke slap hans Haand. »Som Dreng var jeg altfor lystig, det kunde ikke blive ved, og at jeg denne Gang er alvorlig, ja det seer hun jo nok jeg har Grund til! min sidste Støtte er falden bort!»

»Ja vist! ja vist!» gjentog hun langsomt og overveiende, men rystede derpaa med Hovedet. »Det kommer ikke derfor! troer han ikke paa Djævelens Magt? Vor Herre Jesus tilgive mig! troer han ikke paa onde Menneskers Kræfter? Der er ikke større Forskjel paa Menne-skets Barn og Skiftingen, de Underjordiske lægge for det i Vuggen, end paa Jer, som Dreng og som I blev det sidste Aar for I reiste. Det kommer af Bogen, det kommer af den megen Læsning, sagde jeg til de Andre. Gid jeg kunde have sagt det til mig selv! Men I skal blive glad, Sorgen i Eders Hjerter skal visne hen som en giftig Urt. Jeg veed, hvorfra den kommer, og har med Guds Bistand Frelse for den. Vil I love mig helligt, at ingen Sjæl i Verden faaer at vide, hvad vi tale her i denne Time?»